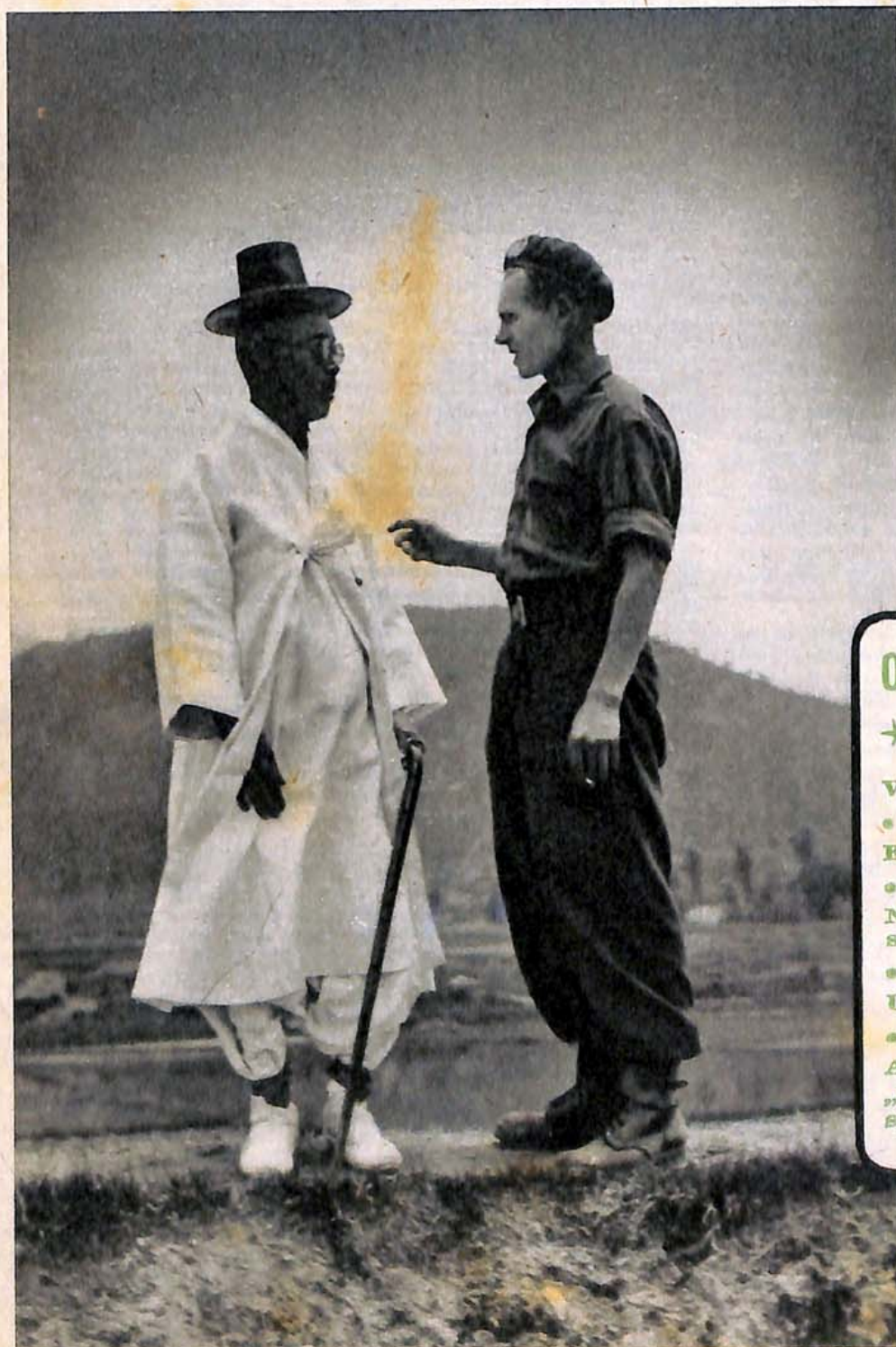

WAPEN^{oud-}BROEDERS

UITGAVE
VETERANEN LEGIOEN
NEDERLAND

1e Jaargang no. 22

3 October 1952

Secr. penm. V.L.N.
Postbus 172
Leiden
Postgiro 581684

Redactie:
Secr. Red.Comm.
Smedenstraat 47
Deventer
Telefoon 4930
Postgiro 9541

Op de korrel

Van de redactie

Erevelden

Nieuws van de
sociale sectie

Uit de afdelingen

Actie:

„Effe in de handen
spugen”

*Wat is dat, Tinus?
Ben jij al lid
van 't Legioen?*

HALLO HIJ IS ER WEER!

Voor mij ligt, na lange tijd van wachten, eindelijk weer een nummer van mijn lijfblad Oud-Wapenbroeders.

Ik vraag me af, beste sobat, waar je al die tijd toch gebleven bent. Ik heb je zo gemist en ik moet eerlijk zeggen, dat je er een stuk magerder uitziet, sinds ik je de laatste keer zag. Aan de andere kant kan ik je extra groene kleurtje wel waarderen. Wat mij wel zeer verbaasde, is, dat je dit keer niet meer aan de hand van je trouwe vader Ton naar ons toe kwam, maar dat nu oom Bouman en oom Reynen je hebben begeleid. En dan schijn je ook dit keer door een andere dokter behandeld te zijn. Jonge-jonge, wat heb jij in die zomermaanden veel meege-maakt. Het is je dan ook aan te zien. Ik hoop, dat je de n-pijnen van al die zware klappen gauw weer te boven bent. Maar al met al ben ik toch weer blij dat je er tenminste weer bent. Ik hoorde van allerlei geruchten en sommige fluis-teraars beweerden zelfs, dat je al begraven was. Ik heb dat nooit geloofd, want ik weet, dat je taai bent.

En nu, beste kerel, wil ik je toch nog een zegenwens toe-gooien. Ik hoop, dat je spoedig weer op je oude gewicht terug zal zijn en je in verhouding en omvang zal toenemen, dat oom Bouman en oom Reynen goed voor je zullen zorgen en dat de nieuwe dokter al zijn best zal doen om je zo gezond en mooi mogelijk aan je vrienden te la-ten zien.

Een stevige poot van
een ouwe bekende

De mop van de week

Bootsman (tot twee Jantjes, die heel laat aan boord geko-men zijn): „Gaan jullie twee het ankertouw eens inhalen.” Beiden gaan aan het trekken. Na een poosje zegt de één hij-gend: „Er komt geen end aan.” „Kan niet”, zegt de ander, „ze hebben het end er afgesneden.”

In de „Legioen Post”, het eerste nummer van de Afd. Apeldoorn, lezen wij: „Hallo, Hij is er weer!”

Dit is een der weinige minder goede kritieken, die we na de gedaanteverwisseling van ons orgaan te zien kregen en hierop willen wij wat dieper ingaan om de volgende redenen:

1. In Apeldoorn werd OW tot nog toe gedrukt;
2. In het bestuur der afd. Apeldoorn hebben twee direc-teuren der voormalige drukkerij van OW zitting.

De „Legioen Post” had OW gemist en is teleurgesteld, dat hij zoveel magerder is geworden. De groene kleur bevat haar wel. O.W. ziet niet groen van magerheid, doch de kleur moet beschouwd worden als een lentekleur, die de groei voorafgaat.

De Ooms en de Dokter zijn echter unaniem van mening, dat een te vlugge groei na al die klappen, niet gezond zou zijn en geven er de voorkeur aan om O.W. eerst in-nerlijk gezond te maken en de leden geen bol-bleke-uit-z'n-krachten-gegroeide jongen met een slecht organis-me voor te leggen.

Eerst nadat het de behandelende geneesheren zal zijn gelukt om OW innerlijk gezond te maken, en hem dus een goede en gezonde inhoud te geven, zal op de uiter-lijke omvang gelet worden. In de eerste plaats moet dus alles op alles gezet worden om de patiënt innerlijk in orde te krijgen en te brengen op het peil, dat alle goede legionnaires zo graag zien.

Veel zal hierbij afhangen van de medewerking van de familieleden in de derde en vierde graad (neven en nich-ten). Op die medewerking heeft Reco — of als U het zo wilt heeft de combinatie Re-Bo. — reeds een beroep ge-daant. Dit beroep wordt hierbij nogmaals dringend her-haald: Legionnaires, zendt bijdragen aan de Reco en zorg voor een gezonde inhoud. Geen kankerstukjes, maar wel stukken, die de kwaadaardige gezwellen — indien deze naar legionnaires mening mochten bestaan — er uit snij-den. Lezenswaardige artikelen over welk onderwerp ook, zullen het bloed naar het hart van OW sneller doen vloeien en het hart krachtiger doen kloppen. De frisse wind, die door zulke artikelen door OW zal waaien, zal zijn longen geheel vullen en zijn borstkas doen zwellen.

Als het hart en de longen eenmaal gezond zijn en in staat al het werk te verzetten, dan zullen de doktoren en ooms eerst goed hun aandacht gaan wijden om het — nooit uit het oog verloren — gewichtsverlies terug te winnen. Dan zal de patiënt — of nu de ex-patiënt — op voor-zichtige wijze aan experimenten kunnen worden onder-worpen. Dan kunnen we zien hoeveel gewicht OW kan meesjouwen en hoe groot zijn omvang kan worden zon-der zijn gezondheid te benadelen. Daarbij zullen zijn hart-slag, bloeddruk en pols nauwkeurig en voortdurend wor-den gecontroleerd.

De Reco sluit zich volgaarne, en zo mogelijk met nóg meer enthousiasme, aan bij de zegenwens, die „Legioen Post” van de afd. Apeldoorn toch nog aan OW wil toe-gooien, maar wil hierbij aantekenen, dat Vader Ton zijn OW toch niet schandelijk in de steek heeft gelaten, doch nog wel degelijk een wakend oog laat gaan over alles wat zijn geesteskind wordt aangedaan en dat dit door de huidige verzorgers op hoge prijs wordt gesteld.

De volledige redactiestaf zal alles doen, wat maar moge-lijk is, om OW zo gezond, zo mooi en zo groot mogelijk aan zijn vrienden te laten zien. Nummer één is en blijft echter de gezondheid van de jongen. Is deze perfect, dan — maar ook geen tweede eerder — zal meer aandacht kunnen worden besteed aan de omvang en het uiterlijk schoon. De redactie wenst en durft dus niet over één nacht ijs te gaan, juist omdat ze de jonge OW een zeer lang en voorspoedig leven toewenst.

Dus Legionnaires: een klein beetje geduld en dan zullen jullie een OW zien zó gezond en zó groot, dat hij jullie allemaal zal overleven.

H. J. B.

Regeling leden-mutaties, ter attentie van de Afdelings-Besturen.

- Leden mutaties onder bijvoeging van desbetreffende aanmeldingskaarten van nieuwe leden, alsmede de leden-nummering, worden eens per week, liefst Vrijdag, in triplo aan het Algemeen Secretariaat van het Legioen gezonden.
- Mutaties, die binnen komen bij het Algemeen Secretariaat, buiten de Afdelingen om, bereiken de Afdelingen eveneens per week, echter in duplo. Het duplicaat, voorzien van leden-nummering, dient onverwijld te worden terug gezonden.
- Klachten inzake onregelmatigheden bij toezending van het blad behoren eveneens per week in duplo aan het Algemeen Secretariaat te worden ingezonden.

Op deze in a, b en c bedoelde mutaties en klachten behoren geen andere mededelingen te worden gesteld, daar de duplicaten aan de drukkerij te Deventer worden toegezonden, en deze geen bemoeienis heeft met de andere interne zaken.

De Afdelings-besturen worden dringend verzocht de leden van hun afdeling er van te doordringen, dat zij met alle vragen, moeilijkheden en wat dies meer zij, zich in eerste instantie tot het afdelings-bestuur ter plaatse moeten wenden.

Het Algemeen Secretariaat van het Hoofd-Bestuur wordt in vele gevallen voor vragen gesteld, die gemakkelijk door afdelings-besturen kunnen worden beantwoord.

De contributie van het 4e kwartaal, zal na 13 October, indien niet per giro op giro-nummer 581684 van Veteranen-legioen Nederland is voldaan, worden gedisponeerd per post-kwitantie, die 14 October worden afgegeven. Wij verzoeken dus dringend geen giro-betalingen te doen na 12 October a.s.

Vele legionnaires maken de grote fout door meermalen van één persoon een aanmeldingskaart in te sturen. Dit veroorzaakt extra administratie en sticht gemakkelijk verwarringen. Gevolg: niet op tijd ontvangen van Oud-Wapenbroeders, kwade brieven en lange gezichten.

De afdelings-besturen worden er nogmaals aan herinnerd tijdig de convocaties van vergaderingen, avonden, etc. te berichten aan het Algemeen Secretariaat te Leiden en het Secretariaat van de Redactie te Deventer, zodat regelmatig in O.W. een agenda geplaatst kan worden.

Op 15 September j.l. is er een vergadering gehouden met onze adviseurs en waarbij de diverse Legioenszaken onder de loupe zijn genomen. Er werd vruchtbaar gewerkt.

Nadere mededelingen volgen nog.

In de afgelopen week zijn er afdelingen opgericht in Terborg, Tilburg, Zutphen en Wassenaar.

De secretaris-penningm.,
J. J. Swaan

WAPENBROEDERS

GEVALLEN IN KOREA

Sgt. C. Th. Lemson,
legernr. 1801080000 op 4 Sept. 1952.
De Sgt. Lemson, van het Regiment
Zware Infanterie „Chassé”, geboren
op 8 Januari 1918, was gehuwd en
afkomstig uit Amsterdam.

WYOMING LEGISLATURE
Senate & Committee Not Receptive
G. W. Brown
Secretary.

Credo

Dr. Ralph Bunche, winnaar van de Nobelprijs voor de Vrede, stelde een Credo samen, dat unaniem (of eenstemmig) aangenomen werd door de Wereld-Federatie van Oud-Strijders, gevestigd te Parijs.

Dit Credo bevat vele doelstellingen van ons Legioen. Iedere Legionair moet dit goed beseffen en zijn leven en werken er naar zetten om deze

idealen te vervullen en andere mensen duidelijk te maken.

Dit zal helpen om onze wereld weer gezond te maken.

Na de strijd op de velden volgt nog een grotere strijd om het behoud van de vrede.

Ook wij Legionairs zullen hier de schouders onder zetten.

Met een duidelijk doel voor ogen: God, Oranje en Nederland. Een drievoudig snoer dat nooit verbroken worde!!

„Niemand kan met meer klem de vrede verdedigen, dan zij, die in oorlogen gevochten hebben. De stem der Oud-strijders is een weerklank van het verlangen naar vrede van alle mensen ter wereld, die in één generatie tweemaal de onbeschrijflijke ellende van een wereldoorlog ondergaan hebben.

Het mensdom heeft het recht op vrede verdiend. Zonder vrede kan er geen hoop voor de toekomst zijn. En zonder hoop is het mensdom verloren.

Deze stem van het volk moet verhoord worden. Men verlangt naar een leven met meer vrijheid, gelijkheid en waardigheid ook in materieel opzicht; men bidt om vrede. Het streven naar vrede en een beter leven kán, moet verenigd worden in een onweerstaanbare kracht tegen oorlog, agressie en verpaupering.

Het mensdom heeft hard moeten werken en veel offers gebracht voor de oorlog. Het zal harder werken voor de vrede. Ontketen een vastbesloten krachtsinspanning, een grotere kruistocht dan de geschiedenis ooit gekend heeft, voor een wereld van vrede, vrijheid en gelijkheid”.

RALPH BUNCHE.

Tempat Piekerans

Strategie

Mastufa leest en leest de laatste tijd maar over de strategische opzet van de Derde Wereldoorlog; de oorlog die wij niet wensen, noemde een Amerikaans blad hem, vermoedelijk om het verschil met de vorige aan te geven. Maar alle gekheid gelijk de kippen op een net stokje; men wenst overal dat er nu maar eens duidelijk gezegd wordt waar of straks de hoofdweerstand wordt geboden. Want, behalve de Fransen, is iedereen bang dat ze zijn gebied maar laten bezetten. En dat kon wel weer eens geen lolletje zijn. Mastufa weet dat strategie, oftewel de leer der oorlogvoering, een heel moeilijk vak is en dat er maar heel weinig lui zijn die er werkelijk kaas van hebben gegeten. Het is maar voor heel weinig militairen van werkelijk belang; voor een opperbevelhebber en een paar mensen van zijn staf; de rest doet aan tactiek: de leer van het gevecht.

Voor de burgers is het van belang voor de minister-president en een paar leden van het kabinet en verder mag eigenlijk alleen van de kapper worden geëist dat hij deskundig is. Mastufa zal zich er dan ook van onthouden om hier eventjes te gaan vertellen waar de lijn moet liggen en hoe we het moeten doen. Maar hij bepiekert toch wel zo even dat het gaat om militaire mogelijkheden, om politieke eisen en wensen en om economische noden, allemaal zaken waar je in een oorlog behoorlijk mee te maken hebt.

Nu willen we allemaal zo graag dat de verdediging zover mogelijk naar het Oosten ligt, vechten kunnen ze maar beter bij de burendoen. Maar kan het? Daarvoor moet zo van alles bekeken worden en als je er dan rekening mee houdt dat het toch nog wel een stukje anders loopt als het is uitgekend, dan kom je diep in de onzekerheid. Wat hadden we in 1940 niet een stellingen waarin hardnekkig verdedigd zou worden. Maar een aanvallers is stapel mesjokke als hij begint

met een macht, waarmee hij de eerste stelling al niet doorkomt. En de macht om zo'n stelling zo sterk te maken en te houden dat hij geen schijn van kans heeft is er niet. Zo piekeren er kennelijk meer over en nu gaat het er dan om waar of het plan is de hoofdweerstand te bieden. Nu wordt er beweerd, dat de Fransen zeggen: laat ze maar rustig opkomen tot de Kali Rijn en de Kali Waa, dan houden we ze daar maar achter. Maar dan komen West-Duitsland, Denemarken en ons eigen landje vragen, waarvoor we dan eigenlijk staan als het voor ons direct wordt opgegeven. En we krijgen allemaal beschouwingen waar het moet gebeuren. Ook Engeland voelt niets voor Nederland als V2 gebied. En we willen zo graag een uitspraak. Dan valt er wat te bepiekeren als je zo jarenlang hebt geleerd dat Jan Fuselier zijn mond moet houden over militaire geheimen en niet eens mag vertellen in welk dorpje hij zo'n mieterse moordgriet heeft ontmoet, omdat hij dan verradert waar zijn onderdeel lag. Nu roepen de heren politiekers en de heren van de kranten erom toch vooral te zeggen waar we straks de hoofdmacht inzetten. Als dat gebeurt zullen er wel weer Russen zijn die zo een paar nachten niet slapen kunnen van het lachen.

En als we dan eens piekeren wat wij ermee winnen. Dat de onrust wordt weggenomen! Laat om je lachen. Wie zal zich rustig voelen als hij voor zo'n atoomoorlog staat. Een deel van de mensen voelt zich meteen verkocht omdat ze in de kwade hoek zitten, de anderen voelen zich heus niet veilig. En loopt het even anders dan we hadden gehoopt en moeten we nog iets verder terug, dan roep je gewoon paniek op. Dan weet ieder soldaat, ieder burger en ook de vijand, dat de hoofdlijn is doorbroken, bij ons angst en bij hem een groot vertrouwen. En hij komt voor die hoofdlijn al zo mooi want hij heeft alles zo heerlijk uit kunnen knobbelen. Nee, dan piekert Mastufa zo dat je een oorlog heel anders moet bekijken. Je moet beginnen met hem te willen winnen en verder met je vertrouwen te schenken aan de hoogste leiding. Die zal heus niet als het anders kan, maar gebieden opgeven. Dat geeft op alle punten nadeel. Ze vechten wel zover mogelijk naar het Oosten, moeten ze terug dan moeten ze verschillende punten het weer op kunnen nemen, bekijken ze van tevoren maar heeft niemand verder mee te maken. En gaat het zo, dan merkt de burgerij van een gebied wel of ze pech hebben, het is in de oorlog beter als zo iets een beetje onverwacht over je heen komt. Anders hebben we direct bij het begin al het wilde vluchten, iets wat het oorlogvoeren onmogelijk maakt. En allen moeten rustig blijven en hun plicht doen, voor ieder is er dan een taak. En klets niet mee. Laat zelfs wat de kapper zegt je de pet niet drukken, hij moet wat ruimer zitten juist als je bij hem vandaan komt. Aldus wordt erover gepiekerd door

MASTUFA.

nieuws

VAN DE SOCIALE SECTIE H B

Toen wij meenden op het sociale terrein iets voor onze makkers te gaan doen, bleek ons al spoedig, dat nog vele makkers maatschappelijk geen sociale positie hebben verworven. Ook kwamen wij in aanraking met nog vele andere sociale gevallen.

Zoals wij ons echter op de bres hebben gesteld voor onze Nationale belangen en ons Volksbestaan, zo zullen wij ook op de bres moeten staan voor onze makkers, die maatschappelijk nog geen onafhankelijke positie innemen. Dit nu vrienden is een zware taak waarvoor ons aller hulp nodig is. De werkzaamheden, die hieraan verbonden zijn, zijn van zodanige aard, dat dit een dagtaak zal vragen. Dit kan onmogelijk aan het overbelaste Secretariaat worden opgedragen, zonder dat hieraan een zeer vakbekwaam maatschappelijk werker wordt verbonden.

Maar dit laatste eist van ons allen ook weer een financieel offer.

Daarom stellen wij voor een z.g. Legioens Hulp Fonds (LHF) op te richten, uit welk Fonds ook eventuele andere acties bekostigd kunnen worden. *Laten wij daarom afspreken*, dat elke Legionnair, per jaar, minstens één gulden aan de Penningmeester stuurt voor het Legioen Hulp Fonds.

Tevens, en dit is een taak voor de Afdelingen, moet er in elk district een man aangewezen worden, die zich geheel aan dit Sociale werk gaat geven, zonder daar nog een of andere bestuursfunctie bij op zich te nemen.

Deze man zal met de voorzitter van de betreffende afdeling de plaatselijke moeilijkheden moeten oplossen en contactman moeten zijn tussen de afdelingen in het district en het Hoofdbestuur en tevens weten wat hij voor zijn makkers kan doen en waar hij wezen moet.

De Afdelingen worden dan ook verzocht in hun district contact op te nemen met de andere afdelingen en liefst voor 1 October a.s. een geschikte sobat op te geven voor dit werk. Na 1 October zullen we dan een landelijke bijeenkomst moeten houden met de voorzitters der afdelingen en de sociale werkers van de districten.

Wat hebben wij nu voor met het werkzoeken voor onze makkers.

Wij willen deze makkers zeer zeker niet slechts voor korte tijd of voor een ogenblik aan werk helpen, een soort tijdelijke werkverschaffing dus, neen, wij willen trachten al onze Legionnaires een onafhankelijke maatschappelijke positie te geven. Wij kunnen dit echter niet cadeau doen, zij zullen hier wel degelijk zelf aan moeten meewerken. *Tevens zal, mede door de onafhankelijkheid van onze Legionnaires, ook het gehele Veteranen Legioen onafhankelijker komen te staan.*

Hiervoor hebben wij nodig *werkgevers*, die ons willen steunen en *werknemers*, die door hun maatschappelijke positie iets kunnen doen, maar ook *kerels*, die te allen tijde klaar staan om te helpen, ieder op zijn eigen plaats, ook al is dit een bescheiden plaatsje, waardoor wij uiteindelijk ook een Legioen krijgen, dat meetelt in de Nederlandse werkgemeenschap.

Dit alles zal echter langzaam gaan, en wie er momenteel beroerd voor zit, zal ook geduld moeten hebben, en niet mogen eisen, dat wij ijzer met handen kunnen breken. Helpt dus allen mee, ons Veteranen Legioen een goede plaats te bezorgen in ons volk.

Hieronder volgt nu een lijst van de werkzoekenden, die wij inmiddels reeds genoteerd hebben.

Werkgevers onder onze Legionnaires, die een plaats voor één van deze mensen open hebben, willen zich wel opgeven bij het Secretariaat.

metselaars	3	matroos kustvaart	1
behangers	1	kantoor	9
geen beroep	5	radio-electr.	1
electriciëns	2	telegrafist	1
timmerlieden	4	chauffeurs	5
analisten	1	land- en tuinb.	4
bakkers	2	tuinknechten	1
chauffeur-tuind.	1	bankwerker-stoker	1
boekhouders	2	bankwerkers	3
magazijnmeesters	2	chemicus	1
textieltechnicus	1	reclameschilder tek.	1
vert'woordiger	1	chauffeur-mont.	1
boerenarbeider	1	typograaf	1
banketbakker	1	textielarbeider	1

HONGER AANVAL

VAN

CHINEZEN

„Men was het er in het nieuwe Detachement V.N. allang over eens, dat vechten een risikante onderneming is, maar dat de oorlog altijd nog veel vreselijker is dan men zich kan voorstellen, hebben vooral de jonge knapen beslist niet begrepen. Oorlog is een zeer onnatuurlijk en onwerkelijk bedrijf, soms misschien noodzakelijk wanneer het gaat om de heiligste rechten van de mens, maar zonder het geringste sportieve element. Wie dit nog niet wist, heeft het begrepen die eerste twee dagen bij Inje”.

Als een kat in 't nauw

„Donderend artillerievuur, dat plotseling losbarstte, wekte ons die middag uit een zware slaap in de natgeregende greppels. Een loodgrijze lucht, waaruit gestaag de regen viel, droeg er niet toe bij om een gevoel van naderend onheil te doen verdwijnen, maar het bericht, dat de keukens inmiddels weer waren opgebouwd, verbeterde de stemming. Tegen de avond verscheen er een Amerikaanse

groep infanteristen, die order hadden zich in te graven op de heuvelrug, waarover de nacht te voren drommen Chinezen naar beneden waren gestormd. Er werd n.l. een tweede aanval verwacht, aangezien verderop duizenden Chinezen en Noordkoreanen hermetisch waren ingesloten. Half uitgehongerde benden, die in dagen niets te eten hadden gekregen (zoals later bleek).

Niettemin verliep de nacht vrij rustig en wij hadden ons zelf al uitgelachen om het vreemde gevoel van binnen, toen het om vier uur in de morgen ineens volop „feest” werd. Op het laagste gedeelte waar de infanterie in stelling zat, kwam een zo felle aanval, dat zelfs de reservecompagnie onmiddellijk moest ondersteunen. Als ratten renden de Chinezen naar beneden, schreeuwend, schietend en stekend, of beter: als katten die in het nauw zitten en dan de gekste dingen doen”.

Constance spanning

„Om 6 uur hadden wij de aanval afgeslagen, maar erg overwinnaar voelden wij ons niet. 't Was erg geweest; 17 Hollandse jongens waren gesneuveld en onder de vijftig gewonden, die wij wegdroegen, waren heel wat nieuwelingen, uit wier lichamen wij Russische bajonetten moesten trekken..... Onze nieuwe compagnieën waren wel heel erg hard „ontgroend”.

En de regen druide maar door en rondom ons was het beklemmend stil geworden. Zwiwend werkten wij om de honderden gesneuvelde vijanden een rustplaats te geven. Wij waren nog niet gereed, toen precies om 4 uur weer een aanval kwam, niet minder hevig dan de eerste. Maar ook nu moest de vijand weer terug en ook nu waren er aan onze zijde elf doden en vele gewonden, gevallen in een vreselijk gevecht van man tegen man. Wij bleven waar wij waren, de spanning bleef constant, maar een derde aanval kwam niet meer die dag. Die tweede ontzettende dag bij Inje”.

Bill Carmiggelt

UIT DE AFDELINGEN

Surhuisterveen

Door het Veteranen Legioen Nederland was Woensdagavond in Zaal Hollema een speciale Ambon-avond belegd. Ambonnezen uit het woonoord Nuis, brachten een Kleinkunst-programma, dat alleszins geslaagd mag worden genoemd.

Begonnen werd met het zingen van het Wilhelmus en het Ambonneses volkslied, waarna op verzoek van de heer G. Folkerts 2 minuten stilte werd gehouden voor hen, die vielen in de Ambonneses Vrijheidsstrijd.

Hierna werd begonnen met het afwerken van het programma, dat ongeveer 20 punten telde en keurig verzorgd was. De heer Latieperissa, programma-leider, gaf een korte beschouwing en kondigde de onderscheidene nummers met een kort woord aan.

Van de grote verscheidenheid van nummers noemen we alleen de „Paraplu-dans” en een dans, die wij gewoon platweg een „latten-dans” zouden noemen, daar er voor deze dans 4 tamelijk lange latten gebruikt worden. Deze dans was erg moeilijk en vraagt veel voorstudie. Verder krijgdsansen, roeiers- en vissers-liedjes, kortom een buitengewoon interessant programma, waarin de kunstzin

van de bewoners der Zuid-Molukken duidelijk naar voren kwam.

Men leefde zich weer eens uit in de oeroude dorpszangen en als we daar nog bij vermelden de kleurige klederdrachten en de fantastische toneelverlichting, dan is het duidelijk, dat het een pracht avond was, die zeker nog lang in het geheugen zal blijven en de sympathie die er voor Ambon is, zeker heeft versterkt.

Het plan bestaat om meerdere dergelijke avonden te organiseren, hetgeen we sterk toejuichen.

Wapenbroeders, er is iets ontzettends gebeurd. Een der onzen ging een harinkje eten aan een kar en wilde er nog twee meenemen. Ze werden verpakt in..... de voorpagina van ons blad. De Legionnar P. nam meteen de rest van de Wapenbroeders „in beslag”. Dit gaat zo niet, makkers! Stuur de nummers, die je niet meer gebruikt, naar de secretaris van je afdeling of redactie. Zij kunnen ze beter gebruiken dan de asbak.

Den Haag

Den Haag, 8 Sept. 1952.

In het vorige nummer hebt U gelezen, dat de Sociale Sectie van de Afdeling S 1 (Den Haag e.o.) op volle toeren werkt. Wij kunnen U nu reeds vertellen, dat de medewerkers binnen een maand volledig georganiseerd zullen zijn en het aantal verhoogd zal worden van twee op tien sociale werkers(sters). Dat het sociale een stevige noodzaak is, zult U kunnen begripen uit het navolgende:

Een onzer leden, een Korea-vrijwilliger, vroeg ons om zijn Surinaamse, Ambonneses en andere Nederlandse kameraden eens te helpen. Kijk, het zit zo: Er zijn daar in het Opleidings-kamp Roosendaal verschillende jongens, die hier in Holland kind noch kraai hebben (met alle respect voor de overzee wonende familieleden, hoor!). Deze kerels blijven dan ook, bij gebrek aan familie en bekenden, op hun tampat of in hun kazerne-cantine „rondhangen”. Kijk, dat is nu iets wat wij niet over ons kantje kunnen laten gaan. Weet je nog wel, ginds in Indië of toen, toen je in de Peel zat, of ergens in Engeland, met 48 uur verlof en dat je niet wist waar je heen moest? Zo'n gevoel hebben die kerels daar in Roosendaal nu ook. Dat mag en dat kan niet. Wie dus één van die jongens daar wil „adopter”, al is het maar voor één keertje, kan dit opgeven aan de Redactie van ons blad „Oud-Wapenbroeders”. Wij geven U dan een adres door en kunt U zelf de rest fiksen. Maar, en dat is belangrijk: zorg, dat het bij je thuis blijft als alle dag en maak voor je gast geen speciale „feestmaaltijd” of jaag jezelf niet op kosten. Waar het om gaat is het zuivere familie-leven en de gezelligheid. Zet 'm op, mannen!

Ho denken Legionnaires erover!

Deze kolommen staan open voor allerlei op- en aanmerkingen van Legionnaires, mits het natuurlijk niet de perken van fatsoen en stijl te buiten gaat, of om een andere reden, naar het oordeel van de redactie, niet gepubliceerd kan worden. Niet geplaatste copy zal worden geretourneerd, eventueel met op- of aanmerking.

Langer werken?

Naar aanleiding van het stukje van Oud-Luit. Kolonel A. M. Siereveld van het voormalige K.N.I.L. in het laatste nummer van „Oud-Wapenbroeders” ben ik even achter een schrijfmachine gekropen om te melden, dat ik het er helemaal niet mee eens ben, wat daar vermeld stond.

Het kan best, dat ons mooie Holland achteruitgegaan is en dat geef ik ook volmondig toe, maar als de productie opgevoerd moet worden, zoals er in vermeld staat, dan moet dat niet gebeuren door langer te werken, maar alleen door de werkeloosheid op te heffen.

Ook werd er een voorbeeld gegeven van de ministers, dat zij zoveel te doen hadden en dan later hun werk mee naar huis namen, wat zij niet afhadden. Maar er wordt geen rekening mee gehouden, dat een minister ook veel meer verdient dan een gewoon arbeider. Ook werd er in vermeld, dat er in Indië ook wel langer gewerkt werd dan het voorgeschreven aantal uren, maar ik geloof, dat er nu wel genoeg mensen daar in de tropen geweest zijn, die nu een oordeel kunnen geven, hoe lang daar gewerkt werd per dag. Wij kunnen natuurlijk geen rekening houden met onze jongens, die daar maar steeds in de weer moesten zijn ter verdediging van hun medemensen. Er moet alleen gekeken worden naar de mensen in de burgermaatschappij. Ik ben er zelf ook drie jaar geweest en heb heus mijn ogen niet in mijn zak gehad. Ik heb zelf steeds bij de medische dienst gewerkt en dan kom je nogal eens in de stad bij verschillende mensen en huishoudens. Wij werkten niet alleen voor onze jongens, maar ook voor de burgers als daar tijd voor over was, wat nog wel eens vaak voor kwam. Wanneer je een land wil winnen, moet je ook beginnen met de bevolking te helpen en dat kon het best gebeuren op deze manier. Nu wil ik hiermee niet zeggen, dat wij als mensen van de medische dienst dat alleen maar deden, daar de jongens het net zo goed deden op hun manier.

Ook ben ik blij, dat wij er niet zo'n afscheiding op na hielden van blank hier en daar de inlandse bevolking. Wij hebben zelf vaak genoeg in Soerabaja tussen hen in gestaan op de tram. Dat deden wij wel als blanken, de Indo's vonden dat zij maar op een ander gedeelte van de tram moesten gaan staan. Waarvoor is dat nodig, dat er zo'n afscheiding wordt gemaakt? Zijn de inlanders soms

een heel ander volk? Ik kom er eerlijk voor uit, dat het vaak niet zo lekker rook bij hen, maar dat zal best een andere oorzaak gehad hebben. Het zijn toch net zo goed bewoners van dat land als de Indo's?

Hopende dat het hiermee goed uitgelegd is, eindig ik met vele groeten en kameraadschap,

Jaffadwarsstraat 36b
Rotterdam (O.)

L. Sparreboom.

Van C. Werkhoven, Emmastraat 45 te Lisse ontrijngen wij een brief van dezelfde strekking. Gebrek aan plaatsruimte noopte ons echter maar één brief te plaatsen.

Uitlevering deserteurs

Het is regel, dat vreemde mogendheden deserteurs van andere landen zonder meer uitleveren aan het land van herkomst. Bovendien zal een natie, welke zichzelf respecteert, geen deserteurs nationaliseren.

Deze regel is echter niet van toepassing tussen Nederland en haar „Uniepartner” Indonesië, want nog steeds verblijven in Indonesië Nederlandse deserteurs, welke reeds de Indonesische nationaliteit verkregen hebben. O.a. een zekere Prinsen, die in Tandjong-Priok de belangrijke functie van Ontschepingsofficier schijnt te vervullen. Tevens nam hij een verhoor af van de zgn. APRA-arrestanten.

Nederland behandelt wel de zaak van personen, die geweigerd hebben naar Indonesië uitgezonden te worden, maar de deserteurs in Indonesië, die eigen troepen bevochten en verantwoordelijk kunnen zijn voor de dood van vele Nederlandse militairen aldaar, hebben daar geen last van.

Wij hebben, wanneer wij voor deze keus gesteld worden, meer waardering voor de dienstweigeraars hier te lande, dan voor overlopers naar de vijand.

Prinsen en consorten mogen dan wel de Indonesische nationaliteit bezitten, zij zijn en blijven deserteurs van het Koninklijke Nederlandse Leger en dient de Nederlandse regering van de Indonesische regering de uitlevering van hen te eisen, teneinde hen de straf te doen ondergaan, welke voor deserteurs geldt.

Onder alle omstandigheden dient het recht zijn beloop te hebben. Nederland, eist de uitlevering van uw deserteurs!

P. J. G. A. Ego
(Vreeswijkstr. 577)

OVER DE SLOOT

Wie kan J. Jacobs, Ant. v. Dijkstraat 1A Deventer, inlichtingen verstrekken over het volgende: In Padang werd door ongeveer 600 militairen van I-8-R.I. een bedrag gestort van f 10.—. Hiervan was f 2.50 bestemd voor een feestavond van I-8-R.I. en van de overgebleven f 7.50 zou een Gedenkboek worden uitgegeven. Dit laatste is tot op heden echter niet gebeurd.

Legionnaire H. G. Alberts, Vaartweg 94 te Hliversum is in het bezit van alle adressen van de jongens van 4-I-R.I., 4-2-R.I., 4-3-R.I., 4-4-R.I. en 4-6-R.I., die op de Pasteur en Atlanta naar Holland zijn gevaren. Dus adressen nodig van die bataljons, schrijf naar Alberts.

Wie weet het adres van August Jansens, geboren te Soerabaja, heeft op de vliegbasis Andir gezeten als monteur en naar Nederland gerepatriëerd in Februari of Maart 1950. Berichten gaarne naar H. W. Buschman, Groningerstraat 87 te Assen.

Hulp-Bestuurs-Assistent A. Safar te Enarotali aan de Wisselmeren, de bekende vroegere post van de „Jungle Pimpernel” van Nieuw-Guinea verveelt zich stierlijk. Er is geen lectuur, geen boeken, geen weekbladen, helemaal niets. Het Rode Kruis stuurt ook niets meer. Legionnaires en afdelings-besturen, maak dat in orde. Dat varkentje moet gewassen worden.

Van redactie wege is hem het eerste pak lectuur toegezonden.

Er moeten nog meer pakken naar die rimboe.

Legionnaire S. J. M. Ringnald, Berberisstraat 67 te Den Haag heeft het bekende mouw-badge van de Andjing Nica niet meer. Wie helpt hem? Verder wenst hij met sobats K.N.I.L. foto's te ruilen betreffende K.N.I.L. 1941 en K.N.I.L. na 1945. Foto's uit 1941 zijn voorradig.

Legionnaire J. Hiemstra, Balidwardsstraat 1 te Leeuwarden is zijn speldje kwijt van de 32 A.A.T., dat hij ontvangen heeft te Soerabaja tijdens het 2-jarig bestaan.

Wie onder de legionnaires kan hem aan zo'n speldje helpen of een adres verstrekken, waar zo een gemaakt kan worden?

Wie helpt legionnaire H. A. Truin, Pauwstr. 1 te Amersfoort aan het adres van zijn Ambonnese broer Nelis Loupatty, die gediend heeft bij 2-5-R.I. en later bij de I.V.G. Staf X Brigade op Oost-Java.

Wie van het ex Batak Bataljon (5-10-R.I.), Ost. Cie., kan Thom Jacobs, c/o H. J. Koop, 7th Street Louth, R.R. 3, St. Catharines (Ontario), Canada, helpen aan het adres van Jan F. Heitkönig? Tegenwoordig in Nieuw-Zeeland.

TE KOOP

Accordeon

Hohner Verdi I A 60 bas. (nw)

Motorrijwiel

Victoria 200 cc in goede staat

Vliegeniersoverall

zeer geschikt als motorkleding

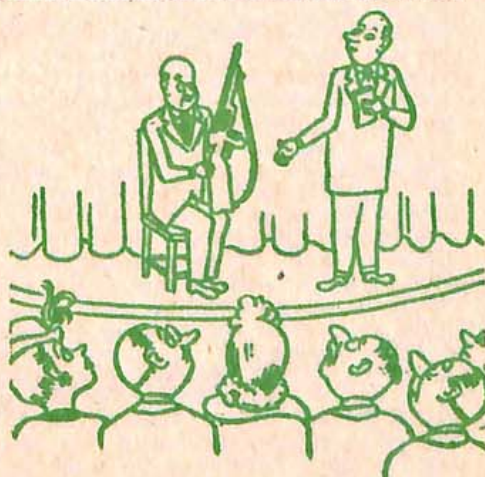
Te bevragen Leg. R. J. van Voorst
Amsterdamseweg 42, Ede

Legionnaire

26 jaar oud. Zes jaar kantoor-ervaring met mulo-opleiding en diploma typen, wil gaarne van werkkring veranderen.

Brieven onder no. 3 red. O.W.

„Onze penningmeester wil nu een laatste beroep op de leden doen om hun achterstallige contributie te betalen”.

Uit Panorama

WAT KAN EEN LEGIOEN BETEKENEN?

In „De Reserve Officier” worden door Frits ter Woort opmerkingen gemaakt over de betekenis en mogelijke betekenis van een Veteranen Legioen.

Wij laten het, daar het behartigingswaardige artikelen bevat, hier volgen. En plegen daarna enig commentaar daarop.

Eerst het artikel.

Wanneer wij thans horen spreken van een veteranenlegioen, dan vormen zich daarbij toch wel gans andere begrippen in ons brein dan de Romeinen voor ogen stonden toen zij spraken van veteranen en van legioenen. De naam Veteranenlegioen heeft wel is waar geen officiële status, doch blijkt in de wandeling te worden gebruikt voor organisaties van oud-strijders, zoals die na Wereldoorlog I ontstonden en na Wereldoorlog II zich over de gehele aardbodem verbreidden.

Wat willen toch deze veteranenlegioenen, die, in een wereldfederatie verenigd, er prat op gaan, dat hun ledental de 15 miljoen bereids heeft overschreden?

Reïntegratie beoogd.

Wij geloven in het optreden van deze veteranenlegioenen in de eerste plaats te moeten zien een symptoom van de ontbindingsfase, de desintegratie waarin onze samenleving zich in de huidige cultuurperiode bevindt.

De nood der mensheid, die het eigen collectief gedrag niet meer te regelen wist, kwam tot uiting in twee wereldoorlogen. Maar daarin niet alleen. Die oorlogen waren slechts uiterlijke verschijnselen van wat Sorokin noemt het polarisatieproces; het toespitsen van de meningsverschillen in de gemeenschap, het zich in de richting van de polen der samenleving bewegen van de massa. Wanneer wij deze polen voor het ogenblik de namen Oost en West geven — hetgeen een physicus wel even wonderlijk in de oren moet klinken — dan beseffen men, dat met de tegenstelling tussen Oost en West nog niet alles is gezegd. Aan elk der beide polen vormen zich nieuwe fronten. Wij zien Stalinisten zich plaatsen tegenover Titoïsten, wij zien aan de overzijde „statisten” in strijd met de apostelen der vrijheid van de individu. Wij zien nog veel meer van deze fronten en frontjes. Wij zien, dat deze ontwikkeling dreigt uit te lopen op een strijd van allen tegen allen, zonder dat de massa beseft of er zich zelfs maar op wil of kan bezinnen, waarvoor zij strijdt.

Het is hetzelfde beeld, dat zich voor onze ogen aftekent bij een verslagen leger, dat zijn verbindings- en dus bevelvoering ziet falen en waarvan nu het moreel snel daalt. Zulk een leger vormt geen eenheid meer. Divisies lossen zich op in brigades en compagnieën, die elk voor zich een goed heenkomen zoeken, ongeacht welk lot de ander treft. Er is immers niemand meer, die het geheel kan overzien, men kan zich geen oordeel meer vormen over de plaats, die het eigen onderdeel tegenover de nevenonderdelen inneemt. En het eind is de volslagen atomisering tot individuele krijgsgevangenen. Onze menselijke samenleving geeft thans de tragiek te zien van een verslagen leger: hier zien wij een zich in steeds kleiner onderde-

len oplossende massa, ginds grote groepen krijgsgevangenen, die nog slechts een tijdeloos bestaan in een slavenkamp voor ogen hebben. Wie eenmaal door dit beeld is aangegrepen, kan het niet meer kwijt.

Verzetswil.

Men vergist zich, wanneer men meent, dat de gehele mensheid dit lot met gelatenheid ondergaat. Naast de grote groepen, die zich zonder enige weerstand op de stroom der gebeurtenissen laten meedrijven, zijn er eveneens groepen (zij het dat hun aantal kleiner is) die nog de wil in zich voelen om zich te verzetten tegen een ondergang, die zij niet onvermijdelijk achten.

Hiertoe rekenen wij de veteranenlegioenen. De oud-strijders uit de jongste oorlogen, of zij nu behoren tot een land dat een van die oorlogen heeft gewonnen dan wel verloren, hebben de dood in het gelaat gestaard, en zij zijn geschrokken. Generaal Eisenhower maakte zich enkele maanden geleden op Schiphol tot hun tolk, toen hij zei: „Wie eenmaal op het slagveld heeft vertoefd, wil nooit meer oorlog”. Het zijn de veteranen, wie het 't duidelijkst voor ogen staat, wat het wil zeggen, tot een zich in staat van ontbinding verkerende gemeenschap te behoren. Het zijn de veteranen ook die, beter dan de burgers, weten waartoe dit proces met wiskundige zekerheid voeren moet.

Als goed militair weten zij tevens, dat er slechts één methode is, die dit proces kan stuiten: de hergroepering, de reïntegratie. Dus maken zij zich op om tot zulk een hergroepering te komen. Welke fout zij daarbij maken, zullen wij straks nader onder de ogen zien.

Geen ideaal.

Wat in de strijd het oorlogsdoel is, is in de samenleving als geheel het ideaal.

Dat de jeugd van het midden der twintigste eeuw zich ooit met de naam van veteraan, toont reeds aan, dat zij geen ideaal meer heeft. De jeugd is snel oud geworden, geestelijk oud. En de motorische dadendrang van hen, die jong zijn van jaren, wordt afgeremd door scepticisme en cynisme.

Het zijn de besten onder hen, die dit het pijnlijkt voelen. Zij zijn teruggekeerd in een burgermaatschappij, die zij, toen zij nog soldaat waren, in sterke mate geïdealiseerd hebben. Maar toen zij de battle dress hadden uitgetrokken, bleek alras, dat deze maatschappij een reus op lemen voeten was, die van zijn voetstuk viel. Velen zijn teleurgesteld in hun regeringen, hun werkkring, hun omgeving. Zij voelen zich onbegrepen, want hun taal wordt door die omgeving niet verstaan omdat die omgeving met hen geen gemeenschappelijke ervaring, geen gemeenschappelijke historie heeft. En teleurgesteld

wenden zij zich af van deze maatschappij, die hun geen ideaal schijnt te willen geven. Is het wonder, dat zij zich dan opnieuw wenden tot hun krijgsmakkers, waarvan zij weten, dat zij er juist in de ogenblikken van de grootste nood op konden vertrouwen? Is het wonder, dat zij met een zeker heimwee terugdenken aan de tijd, die zij in het leger doorbrachten? Is het niet volkomen begrijpelijk, dat zij van een samenbundeling der positieve krachten, welke zij in de strijdkrachten ervaren hebben, hun heil verwachten? Zo bezien groeit de betekenis van het veteranenlegioen ver uit boven die van een herinneringsgemeenschap of een belangengemeenschap. Het veteranenlegioen is een appèl van de jeugd aan het geweten van de massa. Het is een schreeuw om een ideaal, het is een roepstem om leiding.

Gevaarlijke fout.

Wij komen nu tot de hoogst gevaarlijke fout, die in deze gedachtengang gemaakt wordt. Want terwijl het hart moeilijk onbewogen kan blijven bij dit dramatisch te hoop lopen van de jonge generatie, moet het verstand wel een waarschuwend stem laten horen. De roep om een ideaal, de roep om een leiding die dit ideaal kan aanduiden, de roep om een waarlijk menselijke gemeenschap, waarin men aan dit ideaal gestalte kan geven, is tot dusver oncritisch, vormloos geweest. De mannen die, met de beste bedoelingen, de veteranenlegioenen over heel de wereld hebben opgezet of er hun naam en hun steun aan geven, hebben er zich onvolgende rekenschap van gegeven, waaruit de jeugdige geestdrift voor deze nieuwe organisatie voortspoot.

Daarom zij het hier gezegd in een taal, die iedere militair verstaat: deze veteranenlegioenen zijn ontstaan uit de drang tot hergroepering, teneinde aan de totale nederlaag te kunnen ontkomen.

Wie de leiding?

Maar terwijl er op dit ogenblik nog slechts vage, uit nood geboren verlangens leven bij de veteranen, is het gevaar niet denkbeeldig, dat misdadige elementen van deze schreeuw om leiding misbruik gaan maken. Dat zij de oud-strijders een vals ideaal in handen geven als een banier om achter te marcheren. En dat de oud-strijders, gewend aan discipline als zij zijn, uit verklaarbare dadendrang zullen gehoorzamen aan de eerste de beste leider, die zich aandient, zonder zich kritisch af te vragen, waarop deze leider zijn gezag dan wel grondt.

Wij mogen er niet aan denken, wat er zou kunnen gebeuren, wanneer oud-strijders, nationaal, internationaal of supranationaal, hun enorm potentieel critiekloos in dienst zouden stellen van een leider, die hen slechts ziet als landsknechten, nuttige troepen in zijn eigen machtsstrijd. Als dat zou geschieden, zouden de veteranen nooit tot een werkelijke maatschappelijke hergroepering komen. Zij zouden zich slechts hebben laten inschakelen bij een front — wéér zo'n front van tot de nederlaag voorbeschikte onderdelen.

Daarom is het, zowel voor de samenleving als voor de oorlogsveteranen, van het allergrootste belang, dat duidelijk aan de dag treedt, wie de organisatoren zijn van deze veteranenbewegingen en welke hun doeleinden zijn. Wij zien op het ogenblik in hen nog slechts secretarissen, mobilisatiebureaux, zo men wil. Zij mobiliseren een miljoenen-massa.

Maar waartoe? In welke handen zullen zij straks de leiding leggen, vrijwillig, half-gedwongen of onder de fysieke bedreiging van een vuurwapen? Een reserve-officier, die waarlijk aanvoerder is en zich verantwoordelijk weet voor de aan zijn zorg toevertrouwde medemensen, zal zich aan deze vraagstelling niet kunnen onttrekken.

Frits J. ter Woort.

★ ★ ★

commentaar

Er staan in dit artikel, de veteranen legioenen overigens niet zeer welwillend gezind, wel enige zaken, die een nadere beschouwing waard zijn. De onderkoppelingen in het artikel, vijf in getal, luiden: „Reintegratie beoogd”; „Verzetswil”; „Geen ideaal”; „Gevaarlijke Fout” en „Wie de Leiding?”

Maar hetgeen er geschreven staat is lang niet zo afkrakend als deze koppen zouden doen denken. Begonnen wordt met aan te geven dat in het optreden van de Veteranen-Legioenen wordt gezien een uiting van de ontbindingsfase, waarin onze samenleving zich bevindt. Men ziet Oost tegen West, maar zowel bij Oost als bij West nog weer vele kleinere groepen tegenover elkaar. Een dreiging van een strijd van allen tegen allen, zonder dat de massa beseft waarvoor zij strijdt. Een zelfde beeld als bij een verslagen leger.

Grote groepen laten zich zonder enige weerstand op de stroom der gebeurtenissen meedrijven, maar er zijn andere, zij het kleinere, die nog de wil in zich voelen om zich te verzetten tegen een ondergang, die zij niet onvermijdelijk achten. Hiertoe rekent schrijver

de Veteranen-Legioenen. Ons inziens volkomen terecht.

Zijn verdere aanhaling onder verzetswil geeft het meest positieve uit het artikel en wij kunnen er moeilijk anders uit halen dan een duidelijke aanbeveling om mee te doen, want er is maar één methode om het ontbindingsproces te keren: *Ons aaneensluiten*. En dan wijst de schrijver erop dat de veteranen, die de battle dress hebben uitgetrokken, zich onbegrepen voelen en zich teleurgesteld afwenden van deze maatschappij, die hun geen ideaal schijnt te willen geven. Daarom wenden zij zich opnieuw tot hun krijgsmakkers en verwachten hun heil van een samenbundeling der positieve krachten, welke zij in de strijdkrachten ervaren hebben.

Wij wensen ook dat de betekenis van het veteranenlegioen ver uitgroeit boven die van een herinneringsgemeenschap of een belangengemeenschap. Het veteranenlegioen is een appèl aan de jeugd, aan het geweten van de massa. Het is een schreeuw om een ideaal, het is een roepstem om leiding.

En als het dan gaat om de gevaarlijke fout dan vinden wij in dat gedeelte helemaal geen fout aangegeven, evenmin als in de rest. Slechts een waarschuwing, maar dan toch

een die wij inderdaad goed voor ogen moeten houden. Het is deze dat de hergroepering van de veteranen zal mislukken, indien zij niet geschiedt onder leiding van bekwame, integere aanvoerders, die hun mannen weten te bezielen met een nieuw ideaal en dat een veteranenlegioen een groot gevaar betekent indien het zich ter beschikking stelt van een leider, die het gebruikt voor een persoonlijke machtsstrijd.

Maar hierbij wordt uitgegaan van het denkbeeld dat:

„de oud-strijders, gewend aan discipline als „zij zijn, uit verklaarbare dadendrang zullen gehoorzamen aan de eerste de beste leider die zich aandient, zonder zich kritisch „af te vragen, waarop deze leider zijn gezag „dan wel grondt”.

Dit uitgangspunt nu lijkt ons niet alleen maar onjuist, het is ook beledigend voor de oud-strijders. In de aangehaalde woorden van Eisenhower staat duidelijk, dat de oud-strijder geen oorlog meer wil. Let wel dat hij een wil heeft. En dat wordt hier nu weer ontkend. Het is hier weer het oude idee van de huursoldaat, uit de tijden van vóór Napoleon, dat de soldaat iemand is die maar botweg doet wat hem gezegd wordt en maar domweg volgt. De soldaat, die maar één nummertje was in een bataljon dat als een gesloten blok optrad, die op commando zijn handgrepen uitvoerde en eigenlijk al verloren was als hij in het handgemeen los van zijn kameraden kwam te staan.

Men zal goed doen om tegenwoordig te bedenken dat exercities en parades, waar het op zo'n wijze gaat in hoofdzaak uiterlijke schijn zijn, als zijn ze voor de militaire geest en het saamhorigheidsgevoel van onschatbaar nut. Maar iedere soldaat leert voor het gevecht het zelf denken en het zelf handelen, het persoonlijk optreden ten bate van het grote verband. En het is de wijze waarop hij in het gevecht optreedt; het is hetgeen het meeste indruk op hem maakt. Hij vecht samen met kameraden: een voor allen en allen voor een. Maar de soldaat vecht persoonlijk, individueel. Daarom is het voor hem ook juist zo moeilijk als hij in de burgermaatschappij terugkomt om zo in een bepaald hokje te worden gestopt. Velen buiten de legers hebben er zo heel weinig begrip van dat de soldaat van tegenwoordig in zijn onderdeel volkomen als een persoonlijkheid wordt behandeld; dat is hetgeen moet gebeuren na de recrutentijd. Enige eeuwen terug, in de tijd van het vechten in gesloten formaties, ging het erom de soldaat machinaal op te laten treden als schakeltje in het geheel, de persoonlijkheid werd weggedrukt; thans gaat het erom de persoonlijkheid te verheffen boven het eigen IK, zodat hij, alleen in een kuiltje gelegen, zijn angst weet te overwinnen en zich zelfstandig inzet voor het geheel. Dit maakt dat de militair van tegenwoordig er ook recht op heeft om voor vol te worden aangezien.

Het gaat dan ook niet aan om zomaar aan te nemen, dat hij, uit gewoonte, maar achter

de een of andere leider aan gaat lopen. Waar zou hij trouwens die gewoonte vandaan moeten halen?

Men denkt hier zo dat hij wordt ingedeeld onder een bepaald commandant en dan slechts heeft te gehoorzamen. Het ziet er in een modern leger wel iets anders uit. Men kan er gerust op rekenen dat een commandant, die niet beschikt over het vertrouwen van de troep, niet lang gehandhaafd blijft. En de troep oordeelt juist, dat blijkt steeds weer. De troep vraagt niet om een Joris Goedbloed, maar om een vent, die voor zijn zaken staat. Dan mag hij gerust lastig zijn; dat wordt genomen.

Het is daarom dan ook niet zo dat men een veteranenlegioen moet zien als een ploeg die maar achter iemand aan gaat lopen. De leiders zullen eruit voort moeten komen, de mensen zullen ze kiezen. En hun ervaring heeft hun daarvoor het juiste gevoel gegeven. En hun uitgangspunt is:

Wij willen geen oorlog meer, maar zullen niet deinken als hij komt;

Wij willen een ideaal en wij willen dienen!

Zo dient het Veteranen Legioen Nederland: God, Nederland en Oranje.

Wanneer men, zoals de schrijver van het betrokken artikel, inziet dat de menselijke samenleving de weg opgaat van de vernietiging, zoals een geslagen leger en dat er slechts één methode is om dat proces te stuiten: de hergroepering, dan rest hem slechts één plicht: meedoen aan die hergroepering. Doet hij dat niet uit angst dat er iets verkeerd zou gaan, dan laat hij zich door die angst verleiden die vernietiging te aanvaarden; dan maakt hij zich daaraan mede schuldig, want: *Het niet meedoen aan die hergroepering is dan bewust verraad.*

Taaie : Waarom zit je zo te grieppe, Neut

Neut : 'k Had ook wel kandidaat wille zijn voor president. Dan ha'k nog 'es wat te vertere.

iets over het

HB

Van verschillende legionnaires vernam ik, dat — volgens hun mening — het Veteranen Legioen Nederland geleid zou worden door een aantal Vlag- en Opperofficieren. Dat dit — volgens hun mening alweer — in een Veteranen Legioen toch niet hoorde, daar de leiding bij alle rangen moet berusten.

Hoewel reeds uit en te na geschreven en gezegd is, dat het Hoofdbestuur van het Legioen nog slechts voorlopig de leiding heeft totdat er een bestuur zal zijn gevormd, dat door de legionnaires zelf gekozen wordt, lijkt het toch wel nodig nog enige toelichting te geven.

In het H.B. is de hoogste rang een Luitenant-Kolonel. De laagste rang is oud-land-stormsoldaat.

Inderdaad zijn er Opper- en Vlagofficieren aangezocht om het hoofdbestuur in voorkomende gevallen van advies te dienen. Dit zijn dus enige van de legioensadviseurs, die aan het H.B. en aan de afdelingsbesturen desgevraagd raad geven.

Het H.B. en de afdelingsbesturen zijn echter geheel vrij om deze raad al dan niet op te volgen. Vanzelfsprekend zal, indien men iemand om raad vraagt omdat men zelf geen oplossing vinden kan, de raad meestal worden opgevolgd.

In plaats van zich laatdunkend over deze adviseurs uit te laten, doen bedoelde legionnaires er beter aan, deze adviseurs dankbaar te zijn, dat zij hun ervaring, levenswijsheid, kennis van zaken enz., enz., geheel belangeloos beschikbaar stellen ten dienste van het legioen en ten dienste van die besturen, die nog onvoldoende ervaring op verenigingsbeleid in het algemeen en legioensorganisatie in het bijzonder hebben.

Van verschillende zijden werd de Redactie gevraagd of er Wapenbroeders worden verzonden naar Korea.

De Redactie kan hierop antwoorden dat iedere Compagnie in Korea, evenals het Nederlandse Verlofcentrum te Tokio, 25 exemplaren krijgt toegezonden.

Ook de militaire detachementen, Militaire Tehuizen en Geestelijke Verzorgers op Nw Guinea worden van „Oud Wapenbroeders” voorzien.

Voor West-Indië is een en ander nog in voorbereiding.

De onuitgegeven brochure

door Lt. Adm. b.d.
C. E. L. HELFRICH

Ruim een jaar vóór de soevereiniteitsoverdracht over Indonesië, verzocht een uitgever hier te lande de admiraal Helfrich diens wederwaardigheden gedurende de beginperiode van het Indië-drama en diens visie op het zich voltrekkende politieke échec op papier te stellen. Deze uitgever is echter, om welke reden dan ook, nooit overgegaan tot publicatie.

Wij prijzen ons gelukkig, van de admiraal toestemming te hebben verkregen, zijn „Onuitgegeven brochure” te publiceren.

Nederland kán en mág nooit, zonder meer en naar de letter, aan die eisen voldoen. Het zou een smadelijke capitulatie betekenen, óók militair. Het zou het Indonesische volk verráden. Het zou ook onze Hollandse jongens, soldaten, matrozen, mariniers, vliegers, en zovele andere civiele jonge krachten, die huis en haard verlieten om daarginds de eer van de Nederlandse vlag en het Indonesische volk te dienen, daarvoor te strijden en zelfs het hoogste offer te brengen, verráden. Het zou Ne-

derland en zijn energiek, bekwaam, ervaren en hardwerkend volk, tot de ondergang doemen. Want dit is zeker: het verlies van iedere Nederlandse invloed in Indië, ontnemt aan het overbevolkt landje hier alle bestaansmogelijkheden. Dat zal men — te laat — ondervinden.

Wat nu? Het kwaad: de scheuring in het Koninkrijk, is geschied. *De grondwet ligt er.* Geheel terug kunnen wij niet. Integendeel: wij moeten vóórt. Maar goddank is er nog sprake van een band, een bindmid-

Geluk

WENSEN

GEBOREN

Met grote vreugde en dankbaarheid aan God, geven wij U kennis van de geboorte van ons zoontje

Jan Marinus Abraham

W. Duine

M. A. Duine-Wilderom

Breda, 5 September 1952

Tijd.: Molenweg B 248Q, Kamperland

De Heer en Mevr. Dienaar-Kuiper geven met blijdschap kennis van de geboorte van hun dochter

Paula

Schagerbrug, 17 September

VERLOOFD

Betty Priem

en

Mello Beekink

Soest-Zuid, 13 September 1952
Nieuweweg 105

GETROUWD

Ap Snel

en

Mien Verheul

Zullen, 2 September 1952
St. Ludgerusstraat 12

Jacobus C. M. Broekhoff

en

Annijge C. Dekker

Delft, 24 September 1952
Insulindeweg 266

Hiermede betuigen wij U onze hartelijke dank, ook namens wederzijdse familie, voor de vele blijken van belangstelling, welke wij bij ons huwelijk van U mochten ontvangen.

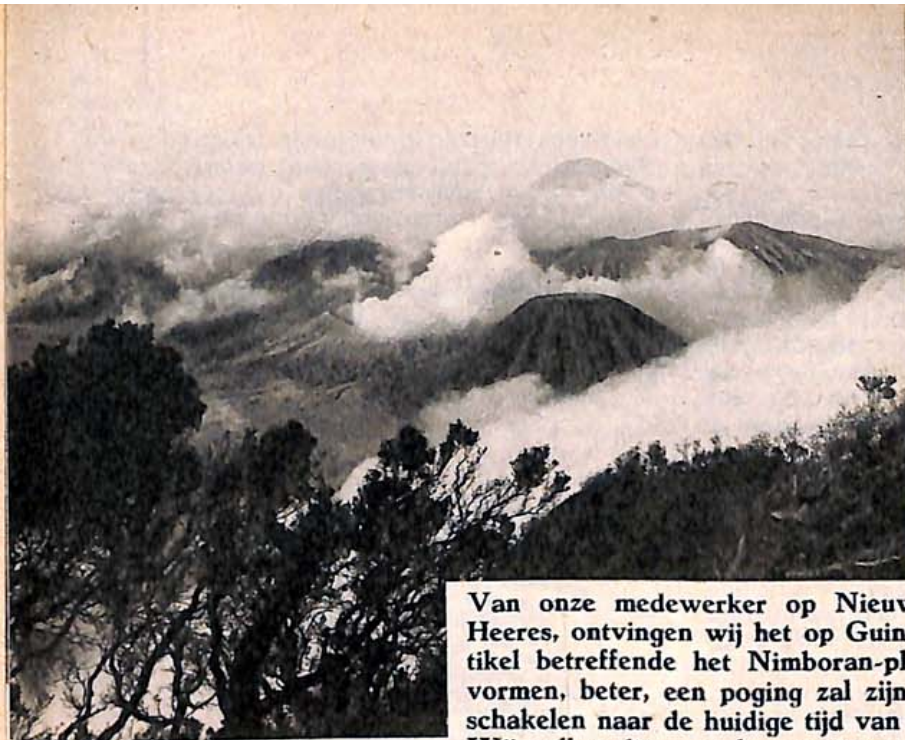
R. Barten

R. Barten-Veraart

Westerhoven, September 1952
Hoeverstraat 54

del, *de Unie*. Eerste voorwaarde is dan dat de Verenigde Staten van Indonesië geleid worden door eerlijke, goedwillende elementen, die niet anti-Nederlands zijn en dus willen samenwerken, en die begrijpen, dat juist in die samenwerking ook hun beste kansen liggen. Het is dan Nederlandse plicht, die Verenigde Staten van Indonesië in die samenstelling met alle krachten, personele- en materiële middelen waarover wij beschikken, te helpen, te steunen, te adviseren bij haar opbouw. Het is een zeer jonge, federatieve staat, onervaren en nog onmachtig. De goedwillenden, werkelijk vaderlandslievende Indonesische intellectuelen, zullen de eersten zijn om dit te erkennen en te bevestigen. Er zijn er nog genoeg, die tot nu toe niet tot hun recht kwamen. Er zijn er helaas ook, die van Nederlandse zijde gepousseerd werden om bepaalde oogmerken te dienen. Er zijn er — helaas — méér, die, aanvankelijk loyaal en trouw en Oranjegezind, zijn

gaan twifelen of zij met hun trouw en aanhankelijkheid en vroeger zo ongeschokte eerbied, wel aan het goede adres waren. Tenslotte zijn er nóg véél méér, die uit angst niet meer weten welke kant zij op moeten kijken, en daarom hun oog beurte- lings naar rechts en naar links wenden. Die angst moet eerst weggenomen worden. De mensen die de angst verwekken, moeten wég. Neemt ze weg, want zij zullen niet veranderen; nu niet en nooit. Maakt de bevolking „vrij van vrees”. Dat is het eerste nodige. *Vrij van vrees*. Dán zullen de goeden te voorschijn komen en dan zullen de twijfelaars opgelucht tot ons gaan. En daarna: zorg er voor, dat er, vlakbij, bekwame fysieke en geestelijke, en intellectuele krachten zijn, bijna onzichtbaar maar vlakbij, die steunen, adviseren en mede-uitvoeren op ieder gebied; nuchtere, zakelijke, ervaren Indië-kenners, economen, doktoren, bedrijfsleiders, ondernemers, ingenieurs en employé's, administra-

HET NIMBORAN PLAN

Van onze medewerker op Nieuw-Guinea, de heer A. P. Heeres, ontvingen wij het op Guinea reeds gepubliceerde artikel betreffende het Nimboran-plan, dat een overgang zal vormen, beter, een poging zal zijn, om de Papoea's over te schakelen naar de huidige tijd van techniek. Wij zullen dit onze lezers niet onthouden. In een komende O.W. zult U het slot vinden.

Een dezer dagen is onder voorzitterschap van Resident A. Lamers te Hollandia de eerste vergadering gehouden van de bij besluit van de Gouverneur ingestelde „Raad van Toezicht voor het Nimboran-Plan”. In een gelijktijdig verschenen besluit werd de Controleur B. B. te Genjem aangewezen als de autoriteit, belast met de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van genoemd plan. — Deze recente feiten — de beide hier vermelde be-

sluiten dateren van 8 Juli j.l. — kunnen gereede aanleiding geven om in beknopte vorm een overzicht op te stellen, hoe het thans met dit Nimboran-plan staat.

Steun van South Pacific Commission.

Aanknopend bij vroegere mededelingen, willen wij eerst in herinnering brengen, dat in 1950 in een vergadering van de South Pacific Commission op voorstel van de Nederlandse

„verworden” wereld

teurs en planters, militairen, juristen, geestelijke verzorgers en onderwijzers. Zij moeten Indië en zijn volk toegewijd zijn en dit bewijzen door er lange jaren te blijven en bereid te zijn, ongemakken en gevaar te trotseren.

Dit is in het belang van het volk — óók het Nederlandse. Dit is de oplossing van het nationale probleem.

Ik wil dit deel besluiten met het brengen van een warme hulde aan hen, die dá reeds deden, die voelden, dat hun taak daarginds lag, ook onder abnormale omstandigheden.

En het internationale probleem? Misschien ingewikkelder? Misschien. Vooreerst een goede voorlichting. Waarheidsgetrouw en deskundig. Geen politiekelingen en dilettanten, die de psyche en de mentaliteit van het volk dat zij moeten voorlichten, niet aanvoelen. Niets dan de waarheid. Eerlijk. En goed-Nederlands. Zij mag gemaakte fouten toegeven mits tevens ge-

delegatie werd besloten, een gebied in Nederlands Nieuw-Guinea aan te wijzen als een „proef-project” in het kader van de z.g. „community development”, waarmede wordt beoogd door middel van opzettelijke actie in alle sectoren van het maatschappelijk leven in een bepaalde streek deze op een hoger niveau van ontwikkeling te brengen. — Ook elders in 't gebied van de S.P.C. zijn dergelijke projecten opgezet: bekend is o.a. het z.g. Moturiki-plan op de Fidzji Eilanden. Voor een dergelijk proef-plan achtte men de Nimboran-vlakte, ten zuiden van het Sentanimeer in de onderafdeling Hollandia gelegen en thans behorende tot de sindsdien ingestelde nieuwe onderafdeling Nimboran, om verschillende redenen zeer geschikt.

Men vindt hier een streek waar — uitzondering in Nieuw-Guinea — op een betrekkelijk gering bodemoppervlak een vrij talrijke bevolking, ongeveer 2500 zielen, redelijk dicht bijeen woont. De resultaten van vroeger ingestelde geologische en bodemkundige onderzoeken betreffende de Grimé-vlakte (rapporten Van Loenen-Te Riele en Wentholt van 1939), waarvan het Nimborangebied deel uitmaakt, wettigen de conclusie, dat hier op landbouwgebied gunstige uitkomsten te bereiken zijn en de klimatologische omstandigheden zijn er zeker niet ongunstig. Een vlakke-areaal van ongeveer 1000, misschien ruim 2000 ha., binnen het Nimboran-gebied gelegen, is zonder uitvoerige voorafgaande drainerings-arbeid voor landbouwdoeleinden geschikt te maken; door toepassing van drainages zou dit tot rond 5000 ha. kunnen worden uitgebreid.

De South Pacific Commission ging met de Nederlandse suggestie accoord en stelde, als steun aan de uitvoering van dit plan (pilot project), een som van 1.100 pond sterling beschikbaar.

Eerste voorbereidingen geëffectueerd.

Intussen zijn de eerste voorbereidende stappen ter verwezenlijking van dit project reeds gedaan. Er is een tractor aangekocht, welke

wezen wordt op het herstel. Op goede voornemens en plannen. Op de uitvoering daarvan. Maar ook, en keihard, op tegenwerking, leugen en bedrog, chantage en onbetrouwbaarheid. En — eindelijk moet ook de strategische zijde van de problemen worden belicht. Dit geschiedt te weinig. „Men” denkt niet strategisch. „Men” is hier nog te veel opgesloten in een West-Europees kooitje? Wat wist gij vóór de oorlog van Indië?

Eigenlijk niets. Het onderwijs was ook in dit opzicht slecht. Veel te veel detailgeleerdheid, maar geen grote wereldlijnen. Nu pas, nu wij Indië gaan verliezen, komt de belangstelling. Nu pas ziet men op de film de zogenaamde „Wordende wereld” Alleen: het is geen „wordende” wereld.

Het is een „verworden” wereld! Wie zijn — wederom — die misleidende „volksleiders”, die ons willen doen geloven, dat die wereld „wordende” is? Zij hebben die we-

reld verknoeid. En iedereen, die het oude Indië kende, wéét dat.

Strategisch denken. Het rijke Indonesië ligt, net zoals vóór de oorlog, nog steeds in een politiek-strategisch uiterst belangrijk gebied. Nog steeds op de zeeweg van de ene naar de andere oceaan. Nog steeds op een knooppunt van luchtwegen. En... los van het Aziatisch continent. Los en niet vast, zoals Singapore, dat men — o, eigenbelang — nu weer tot een sterk vlootsteunpunt wil maken, ongeacht de laatste oorlogservaring. De Indische archipel: los van Aziatische horden, die niet verder dan Malakka zullen kunnen lopen, zonder schepen en zonder vliegtuigen. Diezelfde Indische archipel: nog steeds de natuurlijke beschermer van Australië, ook in de laatste oorlog bewezen en — slecht begrepen.

Kijk eens op de wereldkaart. Men vreest een grootmacht op het continent van Europa en Azië. Het is een continentale

bij de openlegging van het landbouw-areaal zal worden gebezigd en welke thans bij het machine-depot van Landbouw te Kota Nica wordt ingereken. Behalve de reeds beschikbare Papoea-bestuurder, die inmiddels nog verder theoretisch voor de behandeling van de tractor wordt bekwaamd, zullen nog een of twee autochthone reservekrachten voor dit werk worden opgeleid.

De verbindingsweg.

Een der lastigste problemen vormde de verbindingsweg tussen de Nimboran-vlakte en het Sentanimeer, welke weg uiteraard voor aanvoer van materialen en het afvoeren van de gewonnen producten onontbeerlijk is. Een deel van die weg is reeds voltooid, zij het ook, dat hij ook in dat gedeelte nog belangrijke verbetering behoeft. Voor het laatste gedeelte zijn thans fondsen op de begroting gebracht. Dit deel zal lopen via de Oranjebrug, een kunstwerk, dat door de Nimboranners zelf enige jaren geleden geheel zonder hulp werd tot stand gebracht. Helaas is deze brug door 't wegslaan van een der peilers niet betrouwbaar meer, zodat vervanging door een bailey-brug nodig is. Voor het gehele werk is een som van f 290.000 op de begroting gebracht.

Langs deze weg zullen, door middel van een jeep met trailer, de goederen kunnen worden getransporteerd, waarna de Nimboran-producten verder over het meer hun weg naar Hollandia zullen kunnen vinden, gebruik makende van de motorpont, welke de veerdienst over het Sentanimeer tussen Borowai en Joka onderhoudt.

Winkelbedrijf; Coöperatie.

Reeds is men aangevangen met het in exploitatie brengen van een winkelbedrijf, dat op coöperatieve basis zal kunnen werken. Alle inwoners van Nimboran zullen aan deze coöperatie kunnen deelnemen en er zijn tekenen, dat hiervoor een zeer levendige belangstelling bestaat: ook buiten de streek verblijvende Nimboranners hebben te kennen gegeven, daaraan actief te willen mededoen. De gelegenheid hiertoe zal ook worden opengesteld, met dien verstande echter, dat alleen zij, die werkelijk in 't Nimborangebied wonen, stemgerechtigde leden der coöperatieve vereniging kunnen zijn; wie tijdelijk de streek metterwoon verlaat, zal gedurende de periode van zijn afwezigheid uit de Nimboran géén stemrecht kunnen uitoefenen.

Deze coöperatie, welke naar men hoopt binnen zeer afzienbare tijd op wettelijke basis zal kunnen worden gesteld, zal zich bezighouden met het practisch „runnen” van 't aan de uitvoering van het plan verbonden goederenverkeer. — Zij zal enerzijds het landbouwbedrijf, anderzijds de winkelniering beheren. Deze laatste zal tevens worden ingeschakeld om voor de opkoop en doorverkoop van het in de Nimboran gemaakte vlechtwerk (manden-industrie in Berap) en van de daar geproduceerde houtskool en balken.

Wordt vervolgd.

macht die haar armen uitstrekt naar China, naar Burma, en misschien ook naar andere delen van dat grote vasteland, en werkt en stookt en wroet in alle landen, ook Australië, ook Europa. T.a. van Zuid-Azië en de Arabische landen is het de grote vraag, of Moskou en de Islam zich zullen verstaan. Vrijwillig? Of door dwang? Wie weet het? Maar het is een gevaar, waarvoor niemand de ogen mag sluiten.

Rond dat enorme continent van Europa en Azië ligt een „maritieme gordel”, welke zich uitstrekt vanaf Groenland over de Atlantische Oceaan, via de Nederlandse Antillen naar de Noordkust van Afrika, en langs Noord- en Noordoostkust, dwars over de Indische Oceaan naar Nederlands-Indië, en vandaar over de Philippijnen en Japan naar Alaska.

Er is nog een gat in het allerhoogste noorden aan de pool, maar dat gat wordt steeds kleiner.

Maar in het Zuiden is in die maritieme

gordel een breed zeegebied, tussen Afrika en de Philippijnen, waarin zich geen enkel goed geoutilleerd vlootsteunpunt en geen enkel modern vliegveld bevindt. In dat zeegebied ligt Nederlands-Indië, thans Indonesië, met goede havens en prachtige baaien, met terreinen, uitermate geschikt voor vliegvelden, en met een nijvere miljoenenbevolking, een onbepaald reservoir van arbeidskrachten.

Dat rijke eilandenrijk, los van het continent, dat moet het steunpunt worden dat in die maritieme gordel tot nu toe mankeert. Het kan het bolwerk worden tegen opdringend communisme in Zuidoost Azië. Dit is de maritiem-strategische zijde van het vraagstuk.

Ik zeg „rijk”. Ja, rijk aan grondstoffen, doch op het ogenblik onmachtig, ze te exploiteren, de wereld er van te laten profiteren, de wereld, die er naar hunkert.

Wordt vervolgd

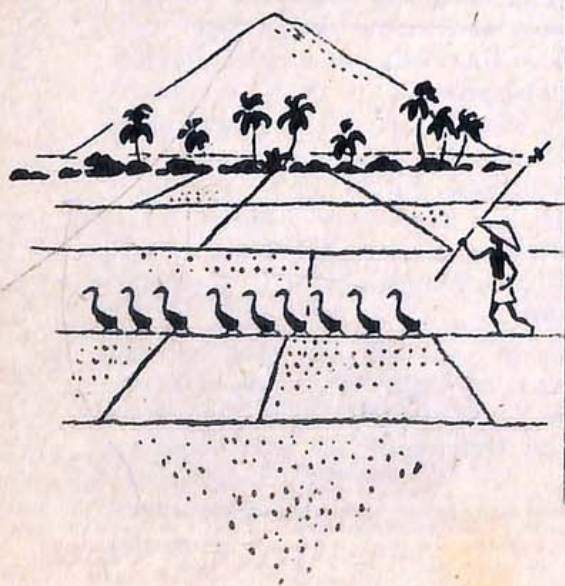
Pasar Baroe in Djakarta

West

Foto-reportage

Wat een land, wat een land

Wie herinnert zich de baleh-baleh nog?

Cliche's, afgestaan door „Oost en West”
naar tekening van Jo Spier

je nog?

door **Bill Carmiggelt**

Tundjungan in Surabaya

De kali

Wat een hap, wat een hap

De toekang rambut

Het tampatje van Mastufa

Wat een bloedeinden !

Het Legioen als geestelijk probleem.

H.M. Koningin Juliana zei in haar antwoord op de begroetingsrede van de Franse President Auriol tijdens haar officieel bezoek aan Parijs in Mei 1950 o.m. het volgende: „Onze generatie kan een ontredde wereld niet bij toverslag in orde brengen, maar wat wij nodig hebben, is een houding die vrij is van de beperkingen van een bekrompen verleden en de moed om opnieuw te beginnen”. Er is in dit antwoord van Koningin Juliana geen betere formulering van het geestelijk probleem, zoals het Legioen er een is en de gedachte getuigt van een diepe bezinning. De formulering begint met de erkenning van de ontredde wereld, niet alleen in ons klein landje, maar in de gehele wereld en plaatst Nederland hierbij niet als een afgesloten en een op zichzelf staande eenheid, maar als een deel van het grote ontredde geheel. Dan is er ook de erkenning in van de kleinheid en van de machteloosheid van de mens te midden van zijn eigen schepping, die nu op hem neergestort is. Uit het puin daarvan moet hij een nieuwe wereld scheppen. Het plotselinge besef van zijn eigen kleinheid en van zijn machteloosheid kan hem de moed ontnemen opnieuw te beginnen, maar als hij doordrongen is van de fouten uit het verleden en zich van de beperkingen daarvan heeft vrijgemaakt, als dus de ontredde wereld een les voor hem is, zal hij hieruit de moed en het geloof putten om een betere wereld op te bouwen.

Laten we nu eens kijken naar onze eigen problemen om de strijd om ons dagelijks bestaan of om de opbouw er van. Naast de welken, wie het gelukt is uit de ontredde wereld van het eigene weer iets geheel nieuws op te bouwen, zijn daar tallozen, die nog geheel of gedeeltelijk tussen eigen puin zitten en de moed en het geloof missen om de wederopbouw ter hand te nemen. Beiden hebben ze hun problemen: de een, hoe het nieuwe nu uit te breiden of te behouden, de andere, hoe zich vrij te maken uit het puin van het verleden en de zin van de toekomst te ontdekken. Voor de een lijkt dit een economisch-sociaal en misschien ook een politiek probleem, voor de ander is dit meer een directe geestelijke worsteling met het verleden.

Maar met al onze eigen problemen ontkomen wij niet aan het grote probleem, dat zich nu in de toekomst aftekent en waarheen we met onze problemen van nu en uit het verleden onontkoombaar heen moeten. Het is het probleem, dat reeds geleid heeft tot de grote brand van de tweede wereldoorlog, maar dat helaas nog niet geheel is opgelost door de nederlaag van de As-mogendheden. Nog steeds blijft de bedreiging van de menselijke rechten en vrijheden bestaan en deze bedreiging geldt zowel voor hen, die uit het puin van het verleden reeds iets hebben kunnen opbouwen, als voor diegenen, die zich

nog niet vrij kunnen maken van de banden met de ruïne van dat verleden. Want uit de geestelijke driehoeksstrijd tussen de As-mogendheden — het communisme — de Democratieën — is door het wapengeweld van de As-mogendheden de grote catastrofe ontstaan, waarbij de democratieën en het communisme genoodzaakt waren tijdelijk samen te gaan. Maar een nieuwe strijd in de toekomst om de wereld-hegemonie tekent zich nu af. Nog is het in hoofdzaak een geestelijke strijd, die op het verstand, het gevoel en het sentiment gericht is, maar hier en daar zijn al bommen gevallen en agenten zijn bezig op nieuwe punten vuurhaarden voor te bereiden.

Onze dagelijkse problemen, hoe direct dringend ook, mogen ons niet blind doen zijn voor deze dreiging. Uit de grote debacle uit het verleden moeten we die ervaringen en lessen benutten, die ons kunnen schragen in de toekomst en de verschrikking van de dreiging van ons wegnemen. Dan alleen heeft de toekomst zin voor ons en onze dagelijkse problemen van nu de moeite van het overdenken en het doorworstelen waard. Maar dan moeten die ervaringen en die lessen ons de innerlijke en onverwoestbare zekerheid hebben gegeven, dat de wereld beheerst wordt door geestelijk hogere machten dan de kleine mens en dat hij alleen het werktuig is in handen van de machten van Goed en Kwaad in hun strijd om de hegemonie over hemzelf. De kleine mens zal naar zijn geaardheid gehoor geven aan de bevelen van deze machten. Hij zal zich scharen aan de zijde van het Goede, wanneer hij de overtuiging heeft, dat de menselijke rechten en vrijheden een Goddelijk geschenk zijn, onverwoestbaar en eeuwig, en hij daarom als dienaar van het Goddelijke dit geschenk zal beveiligen tegen elke aantasting door het Kwade.

Hij zal zich scharen aan de zijde van het Kwaad, wanneer hij zich dit Goddelijk geschenk niet bewust is en in zijn medemens niet meer ziet dan een kudde-dier, dat alleen in groot verband kan optrekken en daarbij nauwlettend op elk teken of bevel van de aanvoerder let.

Maar er is ook een ander, niet minder belangrijk probleem, dat met deze dreiging verweven is. Boven zijn onze persoonlijke dagelijkse problemen in verband gebracht met de bedreiging van onze menselijke (individuele) rechten en vrijheden. We willen nu Nederland in dit probleem zien als een eenheid en een op zichzelf staand geheel.

Onze dagelijkse problemen zijn nu eenmaal niet los te maken van de structuur van onze samenleving. Deze structuur is een historisch product van de wetenschap, van de cultuur en van de politiek, die het Nederlandse volk in de loop der eeuwen heeft vermogen op

te brengen. Zij wordt nu ook de inzet van de nu nog geestelijk gevoerde strijd tussen het Communisme en de Democratieën. Met de vernietiging van deze cultuur, zal onze maatschappelijke structuur ontredder raken en zal de oplossing van onze dagelijkse problemen nu slechts een tijdelijke oplossing zijn.

De vraag moet nu gesteld worden, hoe het nu met deze cultuur staat, die haar bijdragen heeft geleverd aan de West-Europese cultuur en dus mede heeft bijgedragen aan de invloed, die West-Europa in politiek, wetenschappelijk, economisch en geestelijk opzicht op de gehele wereld uitoefende. Deze vraag kan niet los gedacht worden van de positie van West-Europa, zoals die nu is en zoals die zich in de toekomst zal ontwikkelen. Toch moeten we vaststellen, dat de culturele positie van West-Europa nu aan het wankelen gebracht is. De oude hechte

positie werd van binnen-uit reeds aangetast door de leer van de über-positie van het Germanendom en nu is de Russische leer van de ontkenning van God en de overheersing van het proletariaat bezig de ontredde ring te verhaasten. Van het eens zo machtige Europa is nu nog slechts een zoom overgebleven en het Slavische ras beukt op de laatste resten van de West-Europese cultuur, die nu open staat voor de beïnvloeding door het nieuwe Amerika.

Nederland ligt in deze zoom. Het heeft voor het behoud van eigen culturele leven zich innerlijk krachtig voor te bereiden tegen de leer van de ontkenning van God, maar het zal naar een synthese moeten zoeken met de invloeden uit de Nieuwe wereld.

Ook dit is de taak van elke waarachtige legionnaire.

A. F. Pasanea.

25 JAAR

ST. ELIZABETH ZIEKENHUIS SEMARANG

Op 18 October a.s. zal het vijf en twintig jaar geleden zijn, dat de Eerwaarde Zusters Franciscanessen van Heythuyzen het St. Elizabeth-ziekenhuis te Semarang voor het publiek openstelden. Door hard werken en grote persoonlijke offers werd hier een ziekenhuis geopend, dat toen geheel aan de eisen des tijds was aangepast.

Vijf en twintig jaar zijn nu verstreken. Vijf en twintig jaar onbaatzuchtige arbeid ten behoeve van de gemeenschap, vormt een jubileum, dat zich toch wel bijzonder onderscheidt ten opzichte van vele andere. Zonder onderscheid van ras, geloof of persoon hebben de zusters altijd hun patiënten geholpen. Tijdens de Japanse bezetting werd veel en langdurig werk in enkele ogenblikken vernietigd; doktoren en zusters werden naar de bekende kampen gedeporteerd, doch direct na de „bevrijding” werd wederom met man en macht gewerkt aan de opbouw van het ziekenhuis. De medische wetenschap was echter met sprongen vooruitgegaan en het St. Elizabeth-ziekenhuis heeft deze ontwikkeling door gebrek aan fondsen en ook door tijdsomstandigheden niet voldoende kunnen volgen.

Daarbij kwam, dat direct na de bevrijding, het ziekenhuis moest worden ingeschakeld voor de verpleging van licht en zwaar gewonde Nederlandse militairen. En deze periode hebben wij, oud-Indiëgangers, zo van nabij meegemaakt. Hoe vaak hebben wij niet teruggedacht aan dat wonderlijke rijtje gebouwen boven op de Tjandi, aan de zorgen, waarmede wij werden omringd en aan de pogingen, die in het werk werden gesteld om het dikwerf grote leed te verzachten.

De sfeer, die er heerste en de liefdevolle verpleging is tot op heden nog het beste geschetst door Maj. Ds. Jac. Jonker in het ge-

denkboek der Tijger-Brigade „Tussen Sawahs en Bergen”.

Is het wonder, dat — nu het zilveren feest in zicht is — door een kleine kring ernstig is gedacht, om aan deze „Groten achter het front” uiting te geven aan onze dankbaarheid en onze blijvende sympathie? Het is dan ook een gelukkig feit, dat de oud-chef Gen. Staf Indonesië en oud-commandant der „T”-Brigade, de Gen. Maj. b.d. D. R. A. van Langen het erevoorzitterschap op zich heeft willen nemen van een comité, dat zal trachten op 18 October a.s. in bovengenoemde geest een geschenk aan te bieden en waarin verder zitting hebben genomen: dr J. K. W. Neuberger, voorzitter, oud-geneesheer-directeur van het St. Elizabeth-ziekenhuis te Semarang; Maj. Aalm, P. C. Groenendijk, oud-directeur van het retraits-huis „Giri Sonta”; Maj. Ds. K. H. L. van Selms, oud-legerpredikant van de Semarangse hospitalen en J. Blom, oud-patiënt, die als secretaris-penningmeester optreedt.

Zonder onderscheid van godsdienst of meningsuiting hebben de zusters hun patiënten steeds geholpen, zonder onderscheid kan thans iedere oud-patiënt, iedere oud-inwoner van Semarang en iedere oud-militair van Midden-Java zijn bijdrage leveren. Elk bedrag is van harte welkom en het zou juist van universele waardering getuigen, wanneer legio kleine stortingen de grote som samenstelden. Bijdragen over te maken op *Giro-rekening no. 183963 van de Ned. Handels Mij. N.V., Agentschap Baarn t.n.v. J. Blom, Laanstraat 28, Baarn* of door middel van een postwissel aan genoemd adres. *Laten we daadwerkelijk tonen, dat wij de spontane, hartelijke en toch zo eenvoudige zusters van het „Elizabeth” nog niet vergeten zijn.*

J. Blom.

Reeds in het vorige nummer van O.W. vertelden wij U een en ander over de succesvolle Pasar Malam, die door de Afdeling Hilversum van het Legioen werd georganiseerd.

Hier ziet U de binnenplaats van „De Karseboom”, waar een geïmproviseerde keuken was gevestigd en waar door deskundige handen menige Indische lekkernij gereed werd gemaakt. De belangstelling was overweldigend groot en ieder liet zich de lekkere hapjes danig smaken.

Het water loopt ons nog langs de mond, als wij nog denken aan die sateh, nasi en bahmi. Kerels in Hilversum, het was „ouwe jongens”.

Naar aanleiding van de diverse vragen die het Hoofd-bestuur en de Redactie bereiken betreffende een te organiseren pakketten-actie voor de jongens in Korea door ons Legioen, delen wij mede, dat door het Katholiek Thuisfront en het Ned. Rode Kruis reeds pakketten worden verzonden naar Korea.

Het lijkt ons niet wenselijk hiernaast nog een pakketten-actie te „plannen”. Voor de vette hap in Korea zijn wij wel de actie „Effe in de handen spugen” begonnen om de uitrusting van hun verlof-centrum in orde te maken. Dus het Legioen gaat dat in orde maken en die taak is ook niet klein. Alle Legionnaires moeten hieraan meewerken, zodat het Legioen voor Kerstmis de jongens het gevraagde kan aanbieden.

Lectuur voor Korea, da's werk voor jou, heb je al gestort op giro no. 9541.